

Tant en la consciència dels directors del moviment catalanista estava aquesta afirmació, que promptament, obeint an aquesta imperiosa necessitat que reclamava la vida del Nacionalisme, va venir una bifurcació en el camp de lluita, y cada branca va anarse caracterisant a mida que augmentava la separació, per matissos diferents, y, a voltes, ben contraris als matisos de la branca oposta. La creació de dretes y esquerres catalanes va esser imposada per la realitat, a fi d'assegurar la vida del Nacionalisme a Catalunya.

M. AUDAL

UN ATENTAT A L'ART

El futur director de la Banda Municipal de Barcelona

Proposició d'un intrús

Per tractarse d'un escandalós atentat a l'Art musical i d'una alevosa ofensa a la cultura dels dignes ciutadans, no podem deixar passar en silenci aquest assumpte qui tant afecta a la nostra estimadíssima Ciutat de Barcelona, ànima de Catalunya.

A la pluja de protestes que han caigut damunt tal aberració hi unim la nostra més enèrgica. L'arbitrarietat dels edils llerrouxians al Capitoli barceloní es intolerable, i ens hem d'oposar am totes les nostres forces que continuïn per aquest camí emprés, camí de destrucció.

Es un escarni i una vergonya pera Catalunya, la patria dels artistes, que aquests regidors anticatalans i antibarcelonins, ens vulguin imposar a un director incapacitat i castellà, a una mena d'intrús, comptant com comptem am músics intel·ligentíssims i d'indiscutible mèrit com el mestre Lamotte de Grignon, regonegut i elogiat fins pel gran Saint-Saëns.

Hem d'aixecar una formidable protesta contra l'elecció d'aquest tal Teodor San José, d'aquest senyor ignorat de tothom, i tant ridículament biografiat per *El Progreso* qui ens el presenta am les dots de compositor sarsueller, el cursi genre musical.

Meditem les serenes i sinceres paraules pronunciades per l'insigne Ignasi Iglesias en la penúltima sessió, paraules plenes de veritat i honradesa en les quals narrà de la trista manera en que tenen d'emigrar cap a les Amèriques els nostres excelents músics per manca de protecció, i oposem-nos fermament a les gestions perniciosos d'aquests incultes edils radicals qui són els principals urbieides de la meravellosa Ciutat mediterrània, d'aquests edils iniciadors de l'absurde monument qui projectarà una ombra fatídica a l'esvelta Plassa de Tetuà i tants altres, desacerts qui enderroquen a la Metròpoli.

Que Barcelona, la primera ciutat hispànica que ha enaltit la divina música de Wagner i Strauss, alsi un gran crid de protesta i proclami definitivament el triomf del noble i valió mestre Lamotte de Grignon.

T.

LOCALISME

Jo no he pogut comprendre jamai, admirantme molt, com en una Ciutat eminentment catalana, com es Girona, culte per les seves manifestacions, morigerada per les seves costums, burocràtica pels estaments socials que la formen, reduïdíssima pel cens de població, hagin trobat tant bona terra les diferents fraccions polítiques tornants espanyoles, y s'hi hagin arrelat tant totes elles.

Bé es cert que'l nombre d'adeptes que hagin pogut tenir cada una d'aquelles capelletes, es ben comptat, y que aquest nombre ha sigut quasi sempre capitanejat per caciquets sense malícia, con es cert, també, que s'ha reduït la seva obra en enca-

sillar un diputat, nomenar un arcalde de R. O., donar una credencial a l'amic, o subvencionar qualche periòdic, en pac als articles ditiràmics y a les alabances servils que hagi pogut escriure, mes el sol fet d'existir, el sol fet de poder posar telegrams d'adhessió al quefe del Concell de Ministres, s'hagi dit Sagasta antigament, o diguis Canalejas avui, en nom d'una Ciutat, a fi de conservar prestigi en tota una provincia, ja es prou per admirarnos.

A Girona, lloc aon precisament la política nacional dels partits turnants no'ns fa cap falta, puig cap aranzel pod afavorir industries que no tenim, ni cap govern ha de subvencionarnos res, perque no tenim res subvencionable; tota l'acció dels nostres polítics ha de reduir-se a resoldre en favor o en contra dels seus adictes, un petit expedient, caciquejar amb els acords dels ajuntaments rurals, y poca cosa més; aixís no's necessita gran talent, ni gran energia, y pod esser quefe de la Junta local qualsevol botiguer, com pod esser, també, director del seu orgue oficial qualsevol oficinista y públic per la seva oratoria els parroquians de qualsevol café.

Tot això aniria bé, totes aquestes coses serien perdonables, no obstant, si's limitessin a esser purament decoratives, es a dir, si's polítics directors se creguessin sobradament recompensats am lluir una creu sobre'l frac, o amb una credencial de diputat provincial, o de concejal, segons la seva ambició o la seva importància; mes desgraciadament no ha pas sigut aixís, y en mig d'aquests polítics de poble y d'oradors de rerabotiga, pod haverhi gent qui necessita fer coure l'olla, y's fa feudal d'ajuntaments, o agent de negocis am poc escrúpulos honoraris, o senzillament comissionista de serveis i de nòmines.

Tot es perdonable, si no cau en perjudici de tercer; en les ciutats petites la política té la seva obra més directa en això precisament; per això l'odiem nosaltres y ens són altament repugnables els seus directors; per això creiem que cal no ja destruir-la, que's destruirà ella sola, quan se fassi'l buid entorn les seves manifestacions, sinó anul·lar-la am l'indiferència, y això's lograrà quan no se'ls consulti als polítics locals, quan no se'ls consideri per res, quan el públic els hi negui talent y no els hi dongui beligerància.

Veus aquí com podria anunciar-se la qüestió del benestar de les ciutats, es únicament un problema de filosofia, això es que'ls ciutadants tinguin la confiança de si mateixos.

X. P.

NOTES POLÍTQUES

Tema llarg per la premsa diària es el de les negociacions diplomàtiques entre'l estat espanyol y el Pontifex. En consonància amb aquestes negociacions, dintre Espanya hi han públiques manifestacions del pensament en un sentit o en l'altre. Perquè no dirho? A nosaltres quasi no'ns interessen, y indiferentment hem vist un dia a una multitud que demanava la continuació d'una política anticlerical, y l'altre dia a una brillant manifestació de dones de Girona moltes d'elles boniques, que demanaven lo contrari. Y, posteriorment, hem llegit que hi han a Girona trescents joves disposats a morir en defensa de la religió, y fins més de tres mil que estan disposats a lo contrari. Aquest *pugilat* si que, efectivament, ens agradaria veure'l. Fins la comissió de Festes pel vinent Novembre, podria mirar d'organisar amb el seu concurs, un número brillant, consistent en lluites de gladiadors a la Plassa de Toros. Nosaltres, espectadors, revivint a Neró y a Herodes, dirigiríem constantment el pòlser cap a terra.

No hi creiem, nosaltres, en aquestes manifestacions, podser incivils de les propries idees. Les idees no han de combatres ni defensarse comptant remats, ni treient proporcions, ni am cap regla d'aritmètica: tampoc am manifestacions verbalistes de un valor marcial que no existeix! les idees tenen alguna superiotat per aquilatarles de qualsevol manera a tant el kilo, y creiem que es en el miting, en la controvèrsia, en la premsa o en la conferencia, aon s'ha de treballar pera purificarles y engrandirles.

Y consti, de passada, que la nostra tolerància en totes les coses no la rectifiquem pas al tractarse de la qüestió religiosa: nosaltres som nacionalistes republicans, y són la consciència y la constància virtuts nostres.

La temporada de vacances parlamentàries va transcorreguent sense gaires impressions de caràcter francament polític. No més dues incògnites suren en l'aire: conflicte amb el Vaticà, y vaga de Bilbao. Aquesta, purament social, sembla que està destinada a perdurar encara forsa. L'intransigència del capital es massa iniqua, y es profundament antihumà volguer fer entrar a la raó per la forsa de la gana.

Les condicions en què la vaga's desenrotlla, son conegudes de tothom y hem de omitirles. Tantsols, nosaltres, fem constar l'afany de què desigtem una solució pacífica, que agermani, justiciósament, les dues tendències oposades; mes que, dintre la qual, els obrers hi trovin un alé més de aire, de vida, y una rectificació al concert de bestia humana que avui dia, desgraciadament, encara en algun trist cervell perdura.

COMENTANT

UNES PARAULES

De les discussions que han tingut els prohoms de la política espanyola aquests últims dies, convé que'ls catalans ne recullim dues greus manifestacions fetes pel President del Concell de Ministres, senyor Canalejas.

Contestant a les alusions que li havien dirigit els diputats catalans senyors Corominas y Ventosa invitantlo a que derogués la llei de Jurisdiccions, el President del Concell va contestar concretament que malgrat esser contrari a tota llei d'escepció, la llei de Jurisdiccions no la derogaria.

La contestació del senyor Canalejas no ens ha sorprès gens: els catalans ja la podiem tenir descomptada. Y crec que hem de preferir més que ho hagi manifestat llis i netament, que no pas que havés donat allargs a l'assumpte per sortir-se per la tangent com va fer el govern conservador.

Però aixís com li regonec aquesta sinceritat, me cal fer notar que'l senyor Canalejas, com gaire bé tots els polítics espanyols, quan han de tractar d'assumpes que afectin a una determinada institució, ho fan d'una manera vaga y incoerent.

Y'm cal fer notar aquest detall perquè el senyor Canalejas després d'afirmar que no derogaria la llei de Jurisdiccions, feu la salvetat de que no era partidari de cap llei d'escepció: per consegüent, acte seguit devia haver explicat els motius poderosos que l'obligaven a mantenir en vigor una llei tant d'escepció, una llei impropria del segle en que vivim, y ademés contrària a la seva manera de pensar.

L'altra manifestació de referencia, es unes greus paraules que pronunciades per un President del Concell de Ministres, podrien molt bé cal·licarse de temeraries.

Parlant del problema català, va negar que aquest problema tingués estament, manifestant, de pas, que a Catalunya no hi

havia vitalitat pera defensar llurs aspiracions.

En Canalejas al parlar de la manca de fe en l'ideal, a Catalunya, amb el desconeixement que de les coses acostumen a tenir sempre'ls governants, s'haurà volgut referir a l'estat d'inacció que actualment atravessen els partits patriòtics catalans.

Avui les forces catalanes, es veritat que estan mancades d'entusiasme, perquè se han convensut del fracàs del parlamentarisme, y romanen disperses, per camins diferents, cereant una solució.

Mes els partits patriòtics catalans, en lo que afecta a Catalunya, no necessiten posarse d'acord y convindria que d'una vegada y per sempre ens convencessim que dels governs centralistes no podem esperar res de bó, tant si són aquests liberals com conservadors, però, en compte de ajudar la política centalista seva, fomentar la vitalitat de les aspiracions nostres.

JOAQUIM COLOMER

NOTES SOCIALS

Creuriem mancar a l'obra de la Democràcia, si desde nostre periòdic no us convidavem, «obrerers gironins», oferintvos nostres columnes pera defensar vostres justes reivindicacions am tot el respecte y consideració que mereix la forsa que representeu, fins avui no regoneguda y perquè callarho, mancats de representació veritat en les corporacions populars.

Podser havem callat massa temps, però ara venim a obrar; creiem just defensar vostres drets per igual que'ls de tothom, per això, apoiarem vostres iniciatives de redempció, com també els interessos patronals; contribuirem a conrear la cultura y instrucció de l'obrer y procurarem per tots els medis buscar la pau y harmonia entre'l capital y el treball.

Nosaltres donarem compte imparcialment dels conflictes que esclatin d'aquest paorós problema social, per creure que'l silenci a voltes amaga la raó y aquesta algú ha de tenirla.

Per aquestes y moltes raons podeu venir tots els obrers de bona voluntat sens dubtes ni rezels, que en el nostre camp hi cap tothom. CATALANITAT dirà la veritat, publicarà també'l moviment de vagues, sessions de les Junes Local y Provincial de Reformes Socials, Tribunals Industrials, actes de conciliació y arbitratge, totes quantes qüestions socials se presentin y afectin tant a patrons com a obrers, aixís mateix, els accidents del treball, etc. etc.

Am coratge comensem, animats per el avens de la «Democràcia gironina» que demana am veritable serenitat trencar el ensofiment que'ns tenia atuits.

Obriu els ulls a la realitat, obrers, seguiu nostres pasos, no vingueu encare, feu comparacions primer amb els falsos redemptors que tant abonden, que no tardareu en somarvos a la forsa nacionalista republicana; ben coneguda serà aviat nostra acció política, nova del tot, ja que nous són els homes que han d'actuar, per lo qual no podeu ser titllats de fracassats, per això tenim confiança en nostre treball.

J. CAPELLA

“LA LOCURA DEL GENERAL ALVAREZ”

Té d'esser alguna cosa de perillós pera la salut dels metges alienistes y pera la nostra, la seva facilitat o més bé, predisposició a trovar senyals de locura. Ben cert es, que deixantse portar pels seus impulsos científics, podrien sorprendre una gran quantitat d'errors y veritats noves